

Da le očeta vgrabil ni,
Bog z vami, oče, mati vi!

Oj dobra žena, bela Vila,
dari mi te je podarila,

ker sem lasé ji poravnala
in mi na krilu je zaspala . . .

A drugi dan Nedelka gre,
do Vile žene jo srce.

Ošabno Vili govori
ošabne majke trda hči:

„Daj biserov mi iz oči,
daj rožo, ki iz ust dehti!

Ukazala tako je mati,
če ne — te vzemi mož kosmati!“

Čuj, zemljo strese sunek jak,
in Vilo vzame črn oblak.

Nedelka plaka . . . Iz oči,
glej — solze rdeče kakor kri.

Ko hoče tožiti doma,
težko umljivo le jeclja.

A iz dežele daljnih dalj
kot solnce pride mladi kralj —

Pepelko vzame na gradič
za ženo lepi kraljevič.

Fran Žgur.

Otrokova jutranja pesem.

Dan je. Solncece zlato
skozi okno se smeje.

Dan je — hitro zdaj, hitro
izpod odejel!

Stvarnik nebeški, hvala
za blagodejno spanje!
O, kako lepe, sladke
snival sem sanje!

S kitami cvetja okrašen
kralj sem sedel na vozi
jagenco sta me peljala
v senčnati lozi.

Slavčki so droboleli,
da je zvenela dobrava
daleč pod vejnate vrhe:
Bogu vsa slava!

Čelo naj lepo prekrizam
v božjih oseb imeni,
k tlom naj moleč ponižam
svoji koleni.

Potlej veselo pokonci!
Postelj ostani samka!
Jadrno ven! Dobro jutro,
očka in mamka.

Anton Medved.

Otrokova večerna pesem.

Po dolinah siplje
luna žarek zlat.
Šepeta mi v glavi:
leži spat!

Zdravje daješ očki,
mamki in sestrām,
Ti varuješ ognja
mirni hram.

U raju dobri Rogek,
čuvaj nad menoj!
Uedno hočem biti
milček Tvoj

Tisočkrat zahvaljen,
moljen in češčen!
Naj zadremļjem, Uate
zatopļjen.

Ti mi daješ kruha,
mleka in strdi,
toplo oblačilo,
nič skrbi.

Uabijo me v svate
angelci pojoč.
Očka, mamka, sestre,
lahko noč!

Anton Medved.